

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

VIIENDA OSAKONNA

OTSUS

KAEBUSE VASTUVÕETAVUSE KOHTA

Kaebus nr 14160/08
Sergey DOLINSKIY
versus Eesti

Euroopa Inimõiguste Kohus (viies osakond), olles 2. veebruaril 2010 tulnud kokku kojana, kuhu kuuluvad:

Esimees, Peer Lorenzen,
kohtunikud Renate Jaeger,
Karel Jungwiert,
Rait Maruste,
Mark Villiger,
Isabelle Berro-Lefèvre,
Zdravka Kalaydjieva,

ja *osakonnasekretär* Claudia Westerdiek,
võttes arvesse 20. märtsil 2000 esitatud kaebust,
olles pidanud nõu, on teinud järgmise otsuse:

ASJAOLUD

Kaebaja Sergey Dolinskiy on Vene Föderatsiooni kodanik, kes on sündinud 1959. aastal Venemaal ja elab Tallinnas.

A. Kohtuasja asjaolud

1. Kohtuasja taust

Kohtuasja asjaolud, nagu kaebaja need esitas, võib kokku võtta järgmiselt.

Kaebaja on endine Nõukogude ja Vene armee ohvitser, kes teenis alates 1983. aastast Eestis. Pärast Eesti iseseisvuse taastamist oli tal aastatel 1991 ja 1992 selles riigis elamisluba. Eesti ametiasutuste väitel viibib isik sellest ajast alates Eestis õigusliku aluseta. 1994. aastal arvati kaebaja Vene armee reservjõududesse. 7. aprillil 1995 abiellus ta Venemaa kodanikuga M., kellel oli Eestis alaline elamisluba.

2002. aastal lõpetati kaebaja poolt 2000. aastal Kodakondsus- ja Migratsiooniametile (edaspidi „KMA”) esitatud elamisloa taotluse menetlemine, sest kaebaja ei viinud oma taotlust formaalsete nõuetega vastavusse.

15. novembril 2006 jättis KMA kaebaja ajutise elamisloa taotluse rahuldamata, sest kaebaja teenis aastatel 1980 - 1994 kaadrisõjaväelasena välisriigi relvajõududes ja oli saanud rahvusvahelise abiprogrammi kaudu elamispinna Venemaal ja saanud Eesti Vabariigilt riigist lahkumiseks toetust. Kaebaja abielu kohta M.-ga viitas KMA M. avaldusele, mille kohaselt kaebaja ei ela M.-i elukohas ning ta ei tea, kus kaebaja viibib. Kaebaja väitel elas ta koos M.-ga, kes tegi sellise avalduse, kuna KMA töötajad hirmutasid teda. Kaebaja KMA keeldumist ei vaidlustanud.

2. Kaebaja kinnipidamine

8. juunil 2007 tegi KMA kaebajale ettekirjutuse riigist lahkumiseks hiljemalt 6. augustiks 2007. Kaebajat hoiatati, et kui ta ettekirjutust ei täida, siis saadetakse ta viivitamatult välja.

10. augustil 2007 otsustas Tallinna Halduskohus (edaspidi: „halduskohus”) KMA taotlusel, et kaebaja tuleb väljasaatmisettekirjutuse täitmiseks paigutada väljasaatmiskeskusesse, kuna tema viivitamatu väljasaatmine ei ole võimalik, sest tal puudub kehtiv reisidokument. Kaebaja 7. juunil 2002 välja antud Vene pass kaotas kehtivuse 7. juunil 2007. Halduskohus andis loa kaebaja kinnipidamiseks kuni kaheks kuuks. Kaebajat peeti kinni Harku väljasaatmiskeskuses Harju maakonnas. 2. oktoobril 2007 jättis Tallinna Ringkonnakohus (edaspidi: “ringkonnakohus”) rahuldamata kaebaja apellatsioonkaebuse halduskohtu otsuse peale. 20. novembril 2007 jättis Riigikohus kaebaja kassatsioonkaebuse menetlusse võtmata.

Väljasaatmiskeskuse kirjeldus leiab Mikolenko kohtuasjas tehtud otsusest (EIK 8. oktoobri 2009. aasta otsus asjas Mikolenko vs Eesti, kaebus nr 10664/05, punkt 13).

KMA taotlusel pikendas Tallinna Halduskohus kaebaja kinnipidamist kahe kuu kaupa. Kaebajal oli õigus esitada halduskohtu otsuste peale kaebus Tallinna Ringkonnakohtule ning seejärel Riigikohtule. Kaebaja kasutas seda õigust küll mitte iga kord, ent mitmel korral. Iga kord jätsid kõrgemad kohtud tema kaebused rahuldamata.

Kohtud tuvastasid, et kaebaja kinnipidamine oli seaduslik ja põhjendatud eesmärgiga tema väljasaatmise tagamiseks. Kohtute otsuste kohaselt puudus

kaebajal kehtiv reisidokument, mistõttu ei olnud tema viivitamatu väljasaatmine võimalik. Kohtud leidsid, et kinnipidamine oli kohane meede soodustamiseks kaebajat ametiasutustega koostööd tegema ja Vene saatkonnalt reisidokumenti taotlema. Kohtud leidsid, et Eesti ametiasutuste pingutused kaebaja väljasaatmiseks olid piisavad ning et viivituse põhjustas kaebaja keeldumine koostööst. Kohtuid ei veennud kaebaja kinnitused selle kohta, et ta oleks vabaduses allunud kinnipidamisele alternatiivsetele meetmetele, vaid kohtud märkisid, et ta oli eelnevalt selliseid meetmeid ja seadust rikkunud, kui esitas nii KMA ametnikele kui kohtule oma isikuandmete kohta väärteavet. Kohtud võtsid arvesse KMA ja Välisministeeriumi poolt Euroopa Ühenduse ja Vene Föderatsiooni vahelise tagasivõtulepingu (edaspidi: „tagasivõtuleping”) alusel kaebaja väljasaatmiseks võetud meetmeid.

28. märtsil 2009, pärast seda, kui KMA otsustas, et kaebaja kinnipidamise aeg oli muutunud ebaproportsionaalseks, vabastati ta väljasaatmiskeskusest.

3. Ametivõimude rakendatud meetmed kaebaja väljasaatmiseks

Ajal, mil kaebaja väljasaatmiskeskuses viibis, selgitasid ametiisikud talle, et Vene Föderatsiooni reisidokumendi saamiseks peab ta saatkonnale taotluse esitama, ent kaebaja keeldus koostööst, pidades ennast Eesti alaliseks elanikuks.

23. augustil 2007 palus KMA Välisministeeriumil edastada tagasivõtutaotlus Vene saatkonnale Eestis (edaspidi: „saatkond”), et Vene ametiisikud võiksid väljastada kaebajale reisidokumendid vastavalt tagasivõtulepingule.

3. septembril 2007 teavitas Välisministeerium KMAd sellest, et saatkonna teatel tegeles tagasivõtulepingu küsimustega Vene Föderatsiooni Migratsiooniamet, (edaspidi: „VF migratsiooniamet”), kellele tuli kõik taotlused esitada diplomaatiliste kanalite kaudu .

13. septembril 2007 palus KMA, et Välisministeerium edastaks Migratsiooniametile taotluse kaebaja tagasivõtmiseks.

30. oktoobril 2007 edastas Välisministeerium taotluse kaebaja tagasivõtmiseks VF migratsiooniametile ja informeeris sellest KMAd.

31. detsembril 2007 teavitas Välisministeerium KMAd sellest, et kaebajat puudutav tagasivõtutaotlus jäeti läbi vaatamata, sest Eesti esitatud materjalid olid puudulikud.

21. jaanuaril 2008 edastas KMA Välisministeeriumile parandatud tagasivõtutaotluse.

12. märtsil 2008 teavitas VF migratsiooniamet Eesti saatkonda Venemaal sellest, et tagasivõtutaotlus jäeti rahuldamata, sest kaebaja suhtes peetakse kohaldatavaks 26. juulil 1994 sõlmitud Eesti Vabariigi territooriumil elavate Vene Föderatsiooni relvajõudude pensionäride sotsiaaltagatiste kokkulepet (edaspidi: „sotsiaaltagatiste kokkulepe”).

17. märtsil 2008 teavitas Välisministeerium KMA-d sellest, et Vene ametiasutused jätsid tagasivõtutaotluse rahuldamata.

25. märtsil 2008 saatis KMA Välisministeeriumile kirja, milles selgitas, et kaebaja teenis tööpoolest Nõukogude relvajõududes ja määrati reservjõududesse 1994. aastal, aga et tema suhtes ei peeta sotsiaaltagatiste kokkulepet kohaldatavaks, sest kokkulepe kohaldub üksnes relvajõudude pensionäridele. Kaebaja ei ole relvajõudude pensionär ja tema nime kokkuleppe kohaldumisaslasse kuuluvate isikute nimekirjas ei olnud. KMA palus Välisministeeriumil edastada selgitused VF migratsiooniametile.

3. aprillil 2008 palus KMA VF migratsiooniametil selgitada kaebaja olukorda.

26. mail 2008 vestlesid KMA ja VF migratsiooniameti ametnikud telefonitsi. VF migratsiooniameti ametniku väitel ei olnud juhtkond veel kaebaja suhtes otsust teinud. VF migratsiooniamet oli palunud Vene Föderatsiooni Välisministeeriumil kontrollida, kas kaebaja on relvajõudude pensionär, ent polnud veel vastust saanud.

30. juunil 2008 vestles KMA ametnik taas telefonitsi VF migratsiooniameti ametnikuga, kes lubas KMA-le järgnevatel päevadel vastuse saata.

28. augustil 2008 teavitas VF migratsiooniamet KMA-d sellest, et nad jätkavad asja uurimist varem esitatud materjalide alusel. Samal ajal märkisid nad, et tuleb teha põhimõtteline otsus, kas tagasivõtuleping kohaldub ka Venemaa kodanike suhtes, kes viibisid Eestis Nõukogude Liidu ajast ja kellest mõni oli sündinud endises "Eesti Nõukogude Sotsialistlikus Vabariigis". Vene pool oli seisukohal, et selliseid isikuid ei saa pidada ebaseaduslikeks sisserändajateks ja seetõttu ei ole tagasivõtuleping nende suhtes kohaldatav. Lisaks märkisid nad, et Vene ametiasutused pidasid Euroopa Komisjoniga antud küsimuses konsultatsioone. VF migratsiooniamet tegi ettepaneku lahendada kaebaja asi lõplikult pärast seda, kui Venemaa ja Euroopa Ühendus saavutavad ühise seisukoha tagasivõtulepingu kohaldamise või mittekohaldamise kohta pikaajaliste elanike suhtes.

8. septembril 2008 edastas Välisministeerium eespool viidatud vastuse KMA-le.

11. septembril 2008 teavitas KMA Välisministeeriumi sellest, et kõik tagasivõtulepingus nõutud tagasivõtutingimused on kaebaja asjas täidetud. KMA viitas VF migratsiooniameti varasemale praktikale, mille kohaselt kiideti KMA taotlused heaks isikute puhul, kes viibisid Eestis Nõukogude Liidu ajast või kes olid Eestis sündinud. KMA palus, et Välisministeerium edastaks tema kirja VF migratsiooniametile.

27. märtsil 2009, päev enne kaebaja väljasaatmiskeskusest vabastamist, tuletas KMA kaebajale meelde, et 8. juuni 2007. aasta väljasaatmisettekirjutus on tema suhtes jätkuvalt jõus. Lisaks kohustati kaebajat elama tema registrijärgses elukohas, teavitama KMA-d kaks korda

kuus väljasaatmisettekirjutuse täitmisest ja teavitama KMAd igast aadressi või perekonnaelu muudatusest ning elukohast pikemast eemalviibimisest. Lisaks kohustati kaebajat tasuma 119 851 Eesti krooni (7 660 eurot) väljasõidukohustuse sundtäitmise kulude hüvitamiseks ja sunniraha 10 000 krooni (640 eurot).

4. Kaebaja poolt tema kinnipidamise ajal ja pärast seda alustatud menetlused

Vahepeal, 16. oktoobril 2007, taotles kaebaja Tallinna Halduskohtult, et tühistataks KMA 15. novembri 2006 otsus ja 8. juuni 2007 ettekirjutus (vt eespool). Et tühistamiskaebuse esitamise tähtaeg oli möödunud, taotles kaebaja tähtaja ennistamist või alternatiivina KMA otsuse ja ettekirjutuse õigusvastasuse kindlakstegemist. 20. detsembril 2007 jättis halduskohus tühistamiskaebuse esitamise tähtaja ennistamata ja otsustas menetleda kaebust KMA aktide õigusvastasuse kindlakstegemiseks. 31. märtsil 2008 lõpetas halduskohus asja menetluse, sest kaebaja loobus kaebusest.

14. novembril 2007 taotles kaebaja KMAlt luba esitada erandkorras elamisloa taotlus otse KMAlle, selle asemel, et esitada see Eesti välisesindusele. 20. novembril 2007 jättis KMA kaebaja taotluse rahuldamata. 22. aprilli 2008 otsusega jättis Tallinna Halduskohus kaebaja kaebuse rahuldamata.

Kaebaja taotles KMAlt samasugust luba 24. märtsil 2008, 15. juunil ja 31. augustil 2009, ent edutult.

B. Asjakohased riigisisised ja rahvusvahelised õigusnormid ja praktika

Kokkuvõtte asjakohastest riigisisestest ja rahvusvahelistest õigusnormidest ja praktikast on kokku võetud Mikolenko kohtuotsuses (vt eespool viidatud EIK otsus kohtuasjas Mikolenko, punktid 37-40).

KAEBUSED

1. Kaebaja kaebas, et tema kinnipidamisega Harkus asuvas väljasaatmiskeskuses rikuti konventsiooni artikli 5 lõike 1 punkti f.

2. Kaebaja kaebas veel, et ametiasutuste keeldumine talle elamisloa andmisest ja tema väljasaatmisettekirjutus rikuvad tema õigust perekonnaelule ning et ametiasutuste meetmed kujutavad endast piinamist. Ta tugines konventsiooni artiklitele 3, 6, 8 ja 14 ning 1. protokollile artiklile 1.

ÕIGUSKÜSIMUSED

1. Kaebaja kaebas enda kinnipidamise peale Harkus asuvas väljasaatmiskeskuses. Ta tugines konventsiooni artiklile 5, mis asjasspuutuvas osas sätestab järgmist:

„1. Igaühel on õigus isikuvabadusele ja turvalisusele. Kellelki ei või võtta tema vabadust, välja arvatud seaduses kindlaksmääratud korras järgmistel juhtudel:

[...]

(f) seaduslik vahistamine või kinnipidamine, vältimaks tema loata sissesõitu riiki või et võtta meetmeid tema väljasaatmiseks või –andmiseks.

[...]”

Kohus tuletab meelde, et konventsiooni artikli 5 lõike 1 punktides a kuni f on ammendav loetelu vabadusevõtmist õigustavatest juhtudest ja et vabaduse võtmine on seaduslik üksnes nendel juhtudel (vt *inter alia* EIK 29. jaanuari 2008 suurkoja otsus asjas Saadi vs Ühendkuningriik, kaebus nr 13229/03, punkt 43, EIK 2008- ...).

EIK märgib, et käesoleval juhul keelduti kaebaja elamisluba pikendamast, talle tehti ettekirjutus riigist lahkumiseks ja teda hoiatati, et kui ta riigist ei lahku, siis saadetakse ta välja. Kuna kaebaja ei lahkunud riigist ettenähtud tähtaja jooksul ja tema viivitamatu väljasaatmine ei olnud võimalik reisidokumentide puudumise tõttu, siis andis halduskohus väljasõidukohustuse ja sissesõidukeelu seaduse alusel loa tema väljasaatmiskeskusesse paigutamiseks. Seega pole EIKil mingit põhjust kahelda, et kaebaja kinnipidamise suhtes on kohaldatav artikli 5 lõike 1 punkt f.

Lisaks kinnitab EIK, et igasugune vabaduse võtmine peab olema ka „seaduslik” ja järgima eesmärki kaitsta asjaomast isikut meelevaldsuse eest (vt eespool viidatud EIK otsus kohtuasjas Mikolenko, punktid 59-60, lisaviidetega).

Mis puutub käesolevas kohtuasjas kaebaja kinnipidamise vastavusse riigisisestele õigusaktidele, siis leiab EIK, et riigi kohtud pidasid kõnealust kinnipidamist seaduslikuks, pikendades kaebaja kinnipidamist kahe kuu kaupa. Lisaks leiab EIK, et väljasõidukohustuse ja sissesõidukeelu seaduse § 23 ja § 25, millele riigi ametiisikud tuginesid, olid sellise kinnipidamise aluseks. Seetõttu on EIK veendunud, et kaebaja kinnipidamine oli seaduslik artikli 5 lõike 1 tähenduses.

Kuid nagu eespool märgitud, ei ole riigisisestele õigusaktidele vastavus iseenesest isiki piisav meelevaldsuse puudumise tuvastamiseks ning selles osas tuleb lähemalt uurida täiendavaid asjaolusid.

Kohus tuletab meelde, et riigi ametiasutuste eesmärk kaebaja kinnipidamisel 10. augustil 2007, oli tema väljasaatmine, sest ta ei täitnud ettekirjutust riigist lahkuda. Ent kaebaja viivitamatu väljasaatmine ei olnud võimalik nõutavate reisidokumentide puudumise tõttu. Sellepärast paigutati

kaebaja väljasaatmiskeskusesse, et ametiasutused saaksid tema väljasaatmise täideviimiseks teha koos Venemaa ametiasutustega vajalikke praktilisi korraldusi. Nähtub, et ametiasutuste kasutuses ei olnud muid meetmeid kaebaja, kellel puudus riigis viibimiseks seaduslik alus, kuid kes keeldus riigist vabatahtlikult lahkumast ega tahtnud koostööd teha, väljasaatmiseks.

KMA ning Välisministeerium tegid järjekindlalt pingutusi kaebaja väljasaatmise täideviimiseks. Esiteks palusid nad kaebajal täita Vene ametiasutuste poolt passi väljastamiseks nõutud vormi. Kuna kaebaja keeldus seda tegemast, püüdsid Eesti ametiasutused saavutada tema väljasaatmise tagasivõtulepingu alusel. Sel eesmärgil tegid nad Vene ametiasutustele mitmeid järelepärimisi. Hoolimata Eesti ametiasutuste võetud eelnimetatud meetmetest ei olnud kaebaja väljasaatmine võimalik, kuna kaebaja keeldus koostööst ja kuna Vene ametiasutused keeldusid pidamast kaebajat tagasivõtulepingu kohaldamisalasse kuuluvaks.

Nendel asjaoludel leiab EIK, et Eesti ametiasutused pidasid kaebaja kinni heas usus. Kaebaja kinnipidamisele kogu perioodi vältel on kohaldatav artikli 5 lõike 1 punkt f, kuna riigi ametiasutused tegid järjekindlalt pingutusi, et tagada kaebaja riigist väljasaatmine.

Kohus tuletab seoses sellega meelde, et konventsiooni kohaldamisalal on riikidel „ümberlückkamatu suveräänne õigus kontrollida välismaalaste riiki sisenemist ja seal viibimist” (vt näiteks eespool viidatud EIK otsus kohtuasjas Saadi, punkt 64, lisaviidetega). Selline õigus muutuks sisutihjaks, kui väljasaadetav isik võiks oma tegevusega (*de facto*) riigi otsuse tühistada. Kui isiku väljasaatmine sõltuks üksnes väljasaadetavast isikust endast, julgustaks see neid isikuid takistama nende väljasaatmismenetlust. Sellises kontekstis tuleb rõhutada, et väljasaadetav isik oleks saanud praktiliselt kohe lõpetada enda kinnipidamise, kui ta oleks allkirjastanud oma kodakondsusriigi passi saamise taotlusvormi, mille alusel Vene Föderatsiooni saatkond oli valmis dokumendi väljastama.

Seoses küsimusega, kas ametiasutused oleksid saanud rakendada leebemaid meetmeid, nagu näiteks politseikontroll, eesmärgiga tagada kaebaja koostöö tema väljasaatmisel, tuletab EIK meelde, et artikli 5 lõike 1 punkti f kohane kinnipidamine ei pea olema „vajalik“. Eeldusel, et kinnipeetava isikut suhtes võetud meetmed on suunatud tema väljasaatmisele, võib olla piisav, kui kinnipidamine on „sobiv“ (vt EIK 4. oktoobri 2001 kohtuotsus asjas Agnissan vs Taani (detsember), kaebus nr 39964/98, viitega EIK 15. novembri 1996 kohtuotsusele asjas Chahal vs Ühendkuningriik, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-V). EIK leiab, et käesolevas asjas puudub igasugune meelevaldsus riigisest ametiasutuste hinnangus kaebaja kinnipidamise sobivuse kohta.

Kohus leiab, et Eesti ametiasutused viisid kaebaja väljasaatmisega seotud menetlused läbi piisava hoolsusega. Lisaks peab EIK kaebaja jaoks oluliseks menetluslikuks tagatiseks asjaolu, et riigi kohtud pikendasid

kaebaja kinnipidamist kahe kuu kaupa, hinnates tema väljasaatmise teostatavust, ning ametiasutuste rakendatud meetmeid. Samuti tuleb märkida, et halduskohtu otsuseid oli võimalik edasi kaevata ringkonnakohtusse ja Riigikohtusse ning et kaebaja kasutas seda võimalust korduvalt.

Kaebaja kinnipidamiskoha ja –tingimuste suhtes märgib EIK, et kaebajat peeti kinni väljasaatmiskeskuses, kus tundub, et tingimused olid paremad ja kord leebem kui vanglas (vt eespool viidatud EIK otsus kohtuasjas Mikolenko, punkt 13). Kohus leiab, et kaebaja kinnipidamiskoht ja -tingimused olid piisaval tasemel ja tema kinnipidamist ei saa sellest lähtuvalt pidada meelevaldseks.

Lõpuks märgib EIK kaebaja kinnipidamise kestuse kohta, et olenevalt konkreetse juhtumi asjaoludest on ta ühelt poolt pidanud peaaegu kolm aastat ja seitse kuud (vt eespool viidatud EIK otsus kohtuasjas Chahal) ja üle kahe aasta ja kaheksa kuu (vt EIK 24. septembri 1992 otsus kohtuasjas Kolompar vs Belgia, kaebus nr 11613/85, A-seeria, nr 235-C) kestnud kinnipidamisperioode artikli 5 lõike 1 punktile f vastavateks. Teiselt poolt pidas EIK sama sätte rikkumiseks alla kahe aasta kestnud kinnipidamist (vt EIK 22. märtsi 1995 otsust kohtuasjas Quinn vs Prantsusmaa, kaebus nr 18580/91, A-seeria, nr 311). Käesolevas asjas kestis kaebaja kinnipidamine ühe aasta ja seitse ja pool kuud enne, kui KMA tuvastas, et kinnipidamise aeg on muutunud ebaproportsionaalseks ja kaebaja vabastati. Võttes arvesse käesoleva asja konkreetseid asjaolusid ja eeskätt kaebaja osa tema kinnipidamises, sealhulgas asjaolu, et kaebaja võis igal ajal valida vabanemise ja minna oma kodakondsusjärgsesse riiki, kus ei ohustanud tead midagi, peab EIK kaebaja kinnipidamist artikli 5 lõike 1 punkti f nõuetele vastavaks.

Eelnevast tulenevalt on kõnealune kaebus selgelt põhjendamatu ja tuleb jätta konventsiooni artikli 35 lõigete 3 ja 4 alusel läbi vaatamata.

2. Kaebaja kaebas veel, et ametiasutuste keeldumine temale elamisloa andmisest ja tema väljasaatmisettekirjutus rikuvad tema õigust perekonnaelule. Ta oli arvamusel, et ametiasutuste meetmed kujutavad endast piinamist. Ta tugines konventsiooni artiklitele 3, 6, 8 ja 14 ning 1. protokollile artiklile 1.

Kohus märgib kõigepealt, et KMA jättis 15. novembril 2006 rahuldamata kaebaja ajutise elamisloa taotluse ja et kaebaja ei taotlenud halduskohtult selle otsuse tühistamist asjaomaste menetlusnormide kohaselt, jättes kaebuse seaduses ette nähtud tähtaja jooksul esitamata.

Edasi märgib EIK, et kaebaja palus halduskohtul tuvastada KMA ülalviidatud otsuse õigusvastasus ning seejärel kehtetuks tunnistada ka KMA keeldumine anda talle luba esitada elamisloa taotlus otse KMAle. Kohus leiab, et need meetmed ei ole tõhusad vahendid kaitsmaks kaebaja õigust perekonnaelule, sest need ei oleks mõjutanud KMA sisulist otsust

keelduda taotlejale elamisloa andmisest. Igatahes loobus kaebaja halduskohtumenetlustes oma kaebusest ega vaidlustanud esimese astme kohtu otsust.

Eeltoodust tulenevalt tuleb see kaebus konventsiooni artikli 35 lõigete 1 ja 4 alusel riigisiseste õiguskaitsevahendite mitteammendamise tõttu jätta läbi vaatamata.

Kohus uuris ka kaebaja ülejäänud kaebusi. Lähtudes kõikidest tema käsutuses olevatest materjalidest ja selles osas, milles esitatud kaebused on EIK pädevuses, leiab EIK, et konventsiooni või selle protokollides sätestatud õiguste ja vabaduste rikkumine puudub. Seega on see osa kaebusest selgelt põhjendamatu ja tuleb konventsiooni artikli 35 lõigetele 3 ja 4 alusel jätta läbi vaatamata.

Eeltoodust lähtuvalt EIK ühehäälselt

tunnistab kaebuse vastuvõetamatuks.

Claudia Westerdiek
Osakonnasekretär

Peer Lorenzen
Esimees